

Bemærkninger til forslaget

Beslutningsforslaget er en delvis genfremsættelse af beslutningsforslag nr. B 52, folketingsåret 1999-2000 (se Folketingstidende 1999-2000, forhandlingerne side 3607 og 8204, tillæg A side 2884 og 2886 og tillæg B side 594). Temaet for beslutningsforslaget er det samme, men bemærkningerne er ændret, ligesom datoen for, hvornår regeringen skal fremsætte forslag i medfør af beslutningsforslaget, er ændret. Forslagets titel er endvidere forenklet.

Beslutningsforslaget blev fremsat første gang i folketingsåret 1998-99, anden gang i 1999-2000 og fremsættes nu for tredje gang, og årsagen er, at der fortsat er væsentlige og uløste problemer inden for hele forretningsområdet.

Formålet med beslutningsforslaget

Formålet med forslaget er, at det pålægges forretningsindehaveren (virksomhedsejeren) at erhverve og opretholde en tilladelse, i forslaget betegnet som »kørekort«, for at kunne etablere og drive fødevarerforretning. Med fødevarerforretning menes enhver virksomhed, i hvilken der produceres eller forarbejdes fødevarer, eller fra hvilken der sælges eller distribueres fødevarer, dvs. madvarer, drikkevarer, nydelsesmidler og andre varer, der er bestemt til eller må antages at skulle fortæres af mennesker. Begrebet »virksomhed« skal forstås bredt, så det omfatter alle virksomheder, der er omfattet af fødevarerlovens bestemmelser, herunder f.eks. også forretninger, der handler med almindelige kioskvarer.

Betegnelsen »kørekort« er fastholdt i beslutningsforslaget, idet forslaget i den offentlige debat er kendt under denne betegnelse. Med »kørekort« menes i virkeligheden en tilladelse enten i form af et bevis eller et næringsbrev udstedt af en offentlig myndighed.

Det centrale ved »kørekortet« er, at indehaveren i forbindelse med erhvervelsen af »kørekortet« demonstrerer at have et solidt kendskab til de regler, der gælder for fødevarerforretninger. Hermed bliver »kørekortet« tillige kundens sikkerhed for, at hygiejne, varens mærkning og overholdelse af alle offentligretlige forskrifter, f.eks. afregning af moms, er i orden.

I dag forudsætter drift af fødevarerforretning, hvad enten der er tale om en kiosk, en grønthandel, et bageri, et pizzeria, en restaurant eller lignende, et solidt kendskab til hygiejne, dansk mærkning af varer, mærkning om indhold og oprindelse, holdbarhedsdato, opbevaring ved korrekt temperatur, import af fødevarer, regnskab, daglig kasseafstemning, moms, told, afregning af feriepenge, arbejdstidsregler, indretning af arbejdspladsen med hvilerum, frokoststue, toiletforhold m.m.

Erhvervelse af »kørekortet« forudsætter, at indehaveren af en virksomhed godtgør at have et tilstrækkeligt kendskab til sådanne regler, og dermed virker »kørekortet« over for forbrugerne som dokumentation for, at dette kendskab faktisk er til stede. »Kørekortet« bør være opløst i virksomheden som sikkerhed for forbrugerne.

Det skal påhvile indehaveren at sikre, at de ansatte i forretningen har den fornødne faglige viden om korrekt håndtering af fødevarer, og indehaveren skal afholde eventuelle omkostninger til uddannelse og efteruddannelse af medarbejderne.

»Kørekortet« skal kunne inddrages, såfremt der konstateres væsentlige fejl og mangler i forretningen eller ved gentagne, bevidste overtrædelser af loven. Har man mistet sit »kørekort«, skal man ikke kunne erhverve et nyt »kørekort« før udståelse af en karenstid på 5 år. I andre overtrædelsestilfælde skal der kunne pålægges indehaveren af forretningen betydelige og mærkbare bøder.

Et »kørekort« virker derfor ad to veje: 1) som et kvalitetsbevis og dermed som en vis sikkerhed for, at tingene er i orden i forretningen, 2) som noget, man kan miste, så man dermed ikke længere kan eje eller drive virksomhed inden for branchen de kommende 5 år.

Problemet omfang

Problemerne de senere år har i særlig grad været koncentreret omkring kiosk- og restaurationsbranchen, men det skal understreges, at snyderiet og omgæelserne ikke kun foregår i kiosker i København,